

Arrest

nr. 206 483 van 3 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Sierra Leone te bezitten, geboren te zijn in Freetown en van Peul origine te zijn. Tot 2004 woonde u in Freetown, samen met uw ouders. Op 09 april 2004 bent u gedwongen uitgehuwelijkt aan de zoon van uw tante, A.B.S.D.. U ging bij zijn familie wonen in Tomboliya in Conakry, Guinee. Uw echtgenoot verbleef zo goed als altijd in Amerika.

U verklaart echter niet goed door hen te zijn behandeld en in 2006 terug te zijn gekeerd naar uw ouders in Freetown. Zij waren echter niet akkoord met uw terugkeer in Guinee en wilden dat u in dit huwelijk zou blijven. Desalniettemin bleef u bij uw ouders en in 2007 kreeg u een visum van drie jaar om in Engeland te studeren. Tijdens uw verblijf in Engeland reisde u eveneens een week naar Frankrijk en Nederland, u ging er op vakantie bij vrienden. Terwijl u in Engeland verbleef voerde uw vader echter de druk op om terug te keren naar uw huwelijk. In december 2010 keerde u uiteindelijk terug bij uw ouders in Freetown. U bleef een maand bij hen maar in februari 2011 verplichtten zij u terug te keren naar uw man in Tomboliya. Toen kwam uw man voor het eerst naar huis uit Amerika. U verklaart een maand bij hem te zijn gebleven maar dat hij u slecht behandelde. In april 2011 keerde u terug naar uw ouders. Uw vader sloeg u omdat u opnieuw uw huwelijk was ontlopen. Dezelfde dag liep u bij uw ouders weg. U ging naar een vriendin die in Freetown woonde en verbleef drie maanden bij haar. Daarna ging u terug naar Guinee en verbleef tot 2012 afwisselend bij verschillende vrienden. Het is in die periode dat u uw huidige echtgenoot, M.L.D., heeft ontmoet. In 2012 keerde u terug naar Freetown en probeerde via bemiddeling van de moskee zich met uw ouders te verzoenen. U verbleef in die periode eerst opnieuw bij een vriendin en daarna bij uw ouders. In april 2012 ontdekte u dat u zwanger was van uw huidige man. Toen uw vader ontdekte dat u zwanger was werd u door hem geslagen en vertrok u opnieuw bij uw ouders. U keerde terug naar Guinee en trok in bij uw huidige man. Op 25 december 2012 bent u bevallen van jullie dochter. Toen uw dochter zes maanden oud was keerde u terug naar uw ouders om te zien of zij u zouden vergeven. Toen uw vader u niet wou vergeven keerde u terug naar Guinee en ging opnieuw bij uw huidige man wonen. U keerde sindsdien niet meer terug naar Sierra Leone. Op 29 november 2015 bent u in het geheim met uw huidige man getrouwd. Uw vader bleef u echter bedreigen en eisen dat u bij uw eerste man zou terugkeren. In april 2016 kwamen voor u onbekende mannen naar uw huis en vroegen naar u. Volgens uw tante werden zij door uw vader gezonden. Na deze bedreigingen verhuisde u samen met uw man naar Matoto. Uiteindelijk besloot u uit vrees voor uw leven het land te verlaten. U liet uw dochter bij een vriendin in Mamou omdat u vreest dat de familie van uw huidige man haar zou willen besnijden en verliet op 07 november 2016 Guinee. Een kennis van uw man regelde voor u een visum om naar Frankrijk te reizen. Op 08 november 2016 kwam u aan in Frankrijk. Vanuit Frankrijk reisde u verder naar België, waar u op 25 november 2016 asiel heeft aangevraagd. In België beviel u op 23 februari 2017 van uw zoon D.A.M.B.. U vraagt ook zijn hoofde asiel aan (CGVS-kenmerk 17/15569, asielaanvraag dd 10.08.2017). U vreest dat ook zijn leven in gevaar is omwille van uw problemen met uw vader.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: de geboorteakte van uw zoon, een kopie van uw huwelijksakte met M.L.D., een medisch attest in verband met uw littekens, een medisch attest dat u een besnijdenis type 2 onderging, een kopie van een attest waarin wordt gesteld dat uw dochter niet besneden is, een kopie van uw geboorteakte, het verslag van een gynaecologisch onderzoek en uw lidkaart van Gams. Uw advocaat legt eveneens informatie neer ter ondersteuning van de asielaanvraag van uw zoon.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor uw vader omdat u uw gedwongen huwelijk heeft ontlopen en een nieuw huwelijk aanging en kinderen kreeg zonder zijn toestemming. Uit uw verklaringen kan echter niet worden geconcludeerd dat uw vader u om deze redenen naar het leven zou staan.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het strikte milieu waaruit u verklaart afkomstig te zijn. De verregaande bewegingsvrijheid die u genoot ondergraaft dit profiel van uw familie volledig. U verklaart dat uw vader uiterst strikt zou zijn, uw familie zou zeer religieus zijn (gehoorverslag CGVS p.4) en het woord van uw vader zou steeds worden nageleefd (gehoorverslag CGVS p.23 en p.26). Volgens uw verklaringen zou u zich steeds moeten bedekken en kon u een man niet groeten (gehoorverslag CGVS p.4). ***Dit is echter volstrekt in strijd met de kans die u kreeg om in 2007 in Engeland te gaan studeren*** (gehoorverslag CGVS p.6). Daarenboven had u gedurende dit verblijf in Engeland de mogelijkheid om zowel naar Nederland als naar Frankrijk op vakantie te gaan (gehoorverslag CGVS p.22-23). Dit was reeds nadat u had aangegeven u niet langer bij uw schoonfamilie wilde blijven en nadat u zonder hun toestemming was teruggereisd naar Sierra Leone.

Het valt uiterst moeilijk aan te nemen dat uw vader u voor deze studies de toestemming zou geven indien hij, zoals u verklaart, boven alles de traditie en cultuur wilt respecteren en u wilt dwingen terug te keren naar uw eerste echtgenoot. **Alleen al het feit op zich dat uw vader u zou laten studeren, terwijl hij u gedwongen had uitgehuwelijkt en er hardhandig zou op aandringen dat u naar uw echtgenoot terugkeert, is volstrekt onaannemelijk.** Laat staan dat hij u toelaat in Engeland te studeren, een niet-islamitisch land ver weg van alle familiale controle. **Het ondermijnt uw relaas volledig dat u, na een eerste poging om uw huwelijk te ontlopen, niet naar uw man zou worden teruggestuurd maar integendeel de toestemming zou krijgen om te gaan studeren in het buitenland.** Dit geldt des te meer aangezien u verklaart dat uw toenmalige echtgenoot niet akkoord was dat u zou gaan studeren (gehoorverslag CGVS p.18). **Dit ondermijnt dan ook het profiel van de familie waaruit u verklaart afkomstig te zijn en de druk die op u zou zijn uitgeoefend om in uw huwelijk te blijven volledig.**

Daarnaast dienen eveneens een aantal feitelijke tegenstrijdigheden en onverenigbaarheden in uw asielrelaas worden aangestipt waardoor de geloofwaardigheid van dit relaas verder wordt ondergraven. Vooreerst heeft u reeds in 2011 uw eerste man definitief verlaten (gehoorverslag CGVS p.7-8). Midden 2013 zou u uw vader voor het laatst gezien hebben nadat u hem zelf in Sierra Leone ging opzoeken (gehoorverslag CGVS p.26). Daarna zou u enkel nog van uw tante hebben gehoord dat uw vader naar u op zoek was en één keer, in april 2016, zouden onbekende mannen bij u thuis zijn langs geweest om naar u te vragen (gehoorverslag CGVS p.27). Daarna zou u samen met uw echtgenoot verhuisd zijn naar Matoto. Daar zou niemand u nog komen zoeken zijn aangezien niemand wist dat u toen daar verbleef (gehoorverslag CGVS p.29). **Dit kan echter allerminst beschouwd worden als een intensieve zoektocht naar uw persoon met als doel u om het leven te brengen.** Uw tante was al die tijd namelijk wel degelijk op de hoogte van uw verblijfplaats, toch zou de enige actie die uw vader effectief heeft ondernomen er uit bestaan hebben eenmalig onbekende mannen naar uw huis te sturen die niet wisten hoe u er uit zag en zich lieten afschepen met uw verklaring dat u niet degene was die zij zochten (gehoorverslag CGVS p.27). Het is in deze opmerkelijk dat uw vader er voor zou kiezen om onbekenden op u af te sturen terwijl u verklaart nog veel andere familie in Guinee te hebben. U verklaart dat uw vader nog broers en neven in Guinee heeft wonen (gehoorverslag CGVS p.28). U verklaart dat uw vader aan het hoofd stond van de familie en dat alle familieleden dienden uit te voeren wat hij beveelt (gehoorverslag CGVS p.29). Het is dan ook meer dan opmerkelijk dat hij onbekenden die niet eens weten hoe u er uit ziet op u af zou sturen in plaats van beroep te doen op zijn eigen familie. **Het wordt derhalve niet geloofwaardig geacht dat uw vader daadwerkelijk naar u op zoek zou zijn, te meer aangezien u daarna zo goed als een half jaar probleemloos in Matoto kon verblijven.** Ook deze verhuis naar Matoto is verbazingwekkend. U verklaart namelijk dat uw tante eveneens in Matoto woont (gehoorverslag CGVS p.25). Aangezien zij de voornaamste bron van informatie is voor uw vader is het opmerkelijk dat u zou beslissen om zich net in haar buurt te gaan vestigen en dat het net omwille van deze verhuis is dat zij geen nieuws meer van u hebben. Dit maakt opnieuw een element uit dat onverenigbaar is met de door u aangehaalde vrees voor uw vader. **Wanneer u wordt gevraagd of er enige specifieke reden is waarom u denkt dat uw vader u nu naar het leven zou staan en concrete actie zou ondernemen, terwijl hij al meer dan drie jaar lang deze bedreigingen uit, kunt u enkel verwijzen naar zijn trots en waardigheid.** U kan enkel aangeven dat hij de schande niet aan kan en u zal vermoorden wanneer hij u ziet. U bevestigt dat hij u om het leven zal brengen en u hem nu meer vreesde dan voordien (gehoorverslag CGVS p.26). U verklaart steeds in uw achterhoofd te hebben dat uw vader u zoekt en de situatie niet aanvaardt (gehoorverslag CGVS p.28). **U brengt daarmee geen enkele concrete aanwijzing aan die er op zou kunnen duiden dat uw vader u daadwerkelijk naar het leven zou staan. Derhalve kan er niet worden geconcludeerd dat u aan een dergelijke bedreiging blootstond dat uw leven daadwerkelijk in gevaar was en internationale bescherming noodzakelijk zou zijn.**

Bovendien zijn uw verklaringen omtrent de enige actie die u vader zou hebben ondernomen om u op te sporen, namelijk het sturen van mensen naar uw huis in april 2016, niet in overeenstemming met wat u hieromtrent verklaarde gedurende uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat deze mannen naar u vroegen maar u niet eens kenden. Ze vroegen enkel of u daar was maar u vertrouwde hun blik niet. U hoorde pas later van uw tante dat deze mannen door uw vader werden gestuurd (gehoorverslag CGVS p.25-27). U verklaart dat uw man geen problemen heeft gekend. Uw vader valt enkel u aan en uw man zou nooit geslagen zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.28 en p.31). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dit nochtans anders. U stelt vooreerst dat er soms mannen naar u kwamen zoeken en dat zij daarbij daarenboven zowel u als uw man sloegen.

Over het voorval in april 2016 verklaart u vervolgens dat deze mannen zeiden dat uw vader wist dat u stiekem getrouwd was (vragenlijst CGVS vraag 5). Hierbij afwijkende verklaringen afleggend over zowel de frequentie als het verloop van deze bezoeken. Wanneer u wordt geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen betreffende de problemen die ook uw man zou hebben gekend ontkent u enkel dat uw man ooit geslagen is geweest (gehoorverslag CGVS p.31), hiermee de bestaande inconsistentie allerminst ophelderend. **Dat u afwijkende verklaringen aflegt met betrekking tot de enige concrete bedreiging die u in de laatste drie jaar zou hebben ondergaan, doet fundamenteel afbreuk aan uw verklaring het land verlaten te hebben omwille van deze bedreigingen vanwege uw vader.**

Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van de bedreigingen van uw vader of enig risico te lopen op vervolging bij terugkeer.

Wat betreft uw gedwongen huwelijk aangegaan in 2004 dient er op gewezen te worden dat aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen van uw vader kan eveneens moeilijk worden aangenomen dat u effectief gedwongen zou zijn uitgehuwelijkt. Zoals hierboven reeds geargumenteed wordt er geen geloof gehecht aan uw verklaringen uit een zeer traditionele familie afkomstig zou zijn, waardoor uw verklaringen gedwongen te zijn uitgehuwelijkt reeds genuanceerd dienen te worden. Het blijft daarbij uiterst merkwaardig dat u na een gedwongen huwelijk de kans zou hebben gekregen in het buitenland te studeren, dit zorgt er voor dat ook dit gedwongen huwelijk op zich reeds ernstig in twijfel kan worden getrokken. Bovendien is het opvallend dat u geen enkele kennis zou hebben over de activiteiten van uw voormalige echtgenoot. U verklaart dat hij meestal in Amerika verbleef en zeer rijk was maar u heeft geen flauw idee met wat voor zaken hij zich bezighoudt (gehoorverslag CGVS p.17-18). Ook al zou u niet geïnteresseerd zijn in de man is het opmerkelijk dat u niet zou weten wat deze man zo welvarend maakt dat uw vader u aan dergelijke bedreigingen zou blootstellen indien u deze man verlaat. Bovendien zou u dit huwelijk reeds definitief hebben verlaten in 2011 en bent u momenteel officieel gehuwd bent met de vader van uw kinderen. U verklaart met uw eerste man geen enkel probleem meer te hebben gehad maar dat het enkel uw vader was die druk op u uitoefende (gehoorverslag CGVS p.18 en p.31). U weet zelfs niet of er vanuit uw schoonfamilie op wordt aangedrongen dat u naar deze man terugkeert (gehoorverslag CGVS p.31). **Hieruit kan worden geconcludeerd dat uw eerste huwelijk vooreerst uiterst twijfelachtig is en dat dit daarenboven – indien dit huwelijk al waarachtig was – geen aanleiding geeft tot internationale bescherming.**

Doorheen het gehoor voor het Commissariaat-generaal brengt u eveneens ter sprake dat uw dochter riskeert besneden te worden (gehoorverslag CGVS p.14-15). Vooreerst kan het Commissariaat-generaal onmogelijk de beschermingsvraag beoordelen van een persoon die niet in België verblijft. Zich buiten zijn land van herkomst bevinden vormt namelijk één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. U kan dan ook geen bescherming worden geboden op basis van een vrees geuit in hoofde van uw dochter verblijvende in Guinee. Bovendien bracht u uw dochter onder bij een vriendin in Mamou om haar voor een besnijdenis te behoeden. **Hieruit kan geconcludeerd worden dat u haar reeds voldoende beschermd acht bij uw vriendin en u het niet noodzakelijk achtte voor haar bescherming haar eveneens in België onder te brengen.** Daarnaast heeft u deze vrees niet geuit voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar van u verwacht wordt een zo volledig mogelijk overzicht te geven van de motieven die er toe leidden uw land van herkomst te hebben verlaten. Ook hieruit kan geconcludeerd worden dat u dit niet beschouwd als één van de redenen waarom u internationale bescherming verzoekt. Waar u verklaart gedurende uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal asielmotieven niet te hebben vermeld, blijkt u het over de redenen te hebben waarom u van Sierra Leone naar Guinee bent gevlucht (gehoorverslag CGVS p.3). Aangezien uw dochter steeds in Guinee heeft verbleven valt dit niet onder één van de motieven die u er zou vergeten hebben aan te halen. **Uw wil om uw dochter tegen een besnijdenis te beschermen kan derhalve evenmin aanleiding geven tot een beschermingsstatus in uwen hoofde.** Uw eigen medisch attest omtrent uw besnijdenis, het attest dat uw dochter niet besneden is en uw lidkaart van Gams wijzigen de beoordeling niet dat u uit vrees voor de besnijdenis van uw dochter, verblijvende in Guinee, geen internationale bescherming kan verleend worden.

U vraagt eveneens asiel aan in hoofde van uw zoon. Vooreerst dient opgemerkt dat, aangezien uw zoon over de Guinese nationaliteit beschikt, zijn vrees ten opzichte van zijn land van nationaliteit dient beoordeeld te worden, in casu Guinee. U kadert de vrees voor uw zoon volledig kadert binnen uw eigen asielrelaas, wat zich in Sierra Leone afspeelt aangezien uw vrees uitgaat van uw vader die in Sierra Leone verblijft.

U verklaart dat er geen andere redenen zijn waarom u ook voor uw zoon asiel aanvraagt (gehoorverslag CGVS p.29-30). Zodoende haalt u geen vrees aan ten opzichte van zijn land van nationaliteit, namelijk Guinee. Bovendien werd hierboven geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vrees die u naar voren brengt, derhalve kan u ook omwille van de problemen die u inroept in hoofde van uw zoon geen beschermingsstatuut worden toegekend. Waar uw advocaat in haar begeleidend schrijven verwijst naar de algemene situatie in Sierra Leone dient er op gewezen dat het verwijzen naar een algemene situatie allerm minst volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève aan te tonen. Bovendien beschikt uw zoon over de Guinese nationaliteit en wordt in dit schrijven verwezen naar de situatie in Sierra Leone, een land waarvan uw zoon de nationaliteit niet heeft.

De overige documenten die u neerlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon kunnen enkel uw identiteit en die van uw zoon aantonen, gegevens die in deze niet betwist worden. U legt eveneens een kopie van uw huwelijksakte met M.L.D. neer. Ook dit huwelijk wordt in onderhavige asielaanvraag niet onmiddellijk betwist, het zijn slechts de gevolgen die deze relatie met zich mee zou hebben gebracht, namelijk dat u zou vervolgd worden door uw vader omdat hij zich verzet tegen deze relatie, die ongeloofwaardig worden geacht. Waar u nog een medisch attest voorlegt in verband met uw littekens en het verslag van een gynaecologisch onderzoek dient er op gewezen dat deze attesten weliswaar uw littekens vernoemen maar voor de oorsprong van deze littekens aangewezen zijn op uw eigen verklaringen, wat ook duidelijk blijkt uit de neergelegde attesten. Een arts is geenszins in staat sluitende verklaringen af te leggen met betrekking tot de oorsprong van deze littekens, te meer u deze reeds zou hebben opgelopen in 2011 en 2012. Zodoende zijn ook deze attesten niet in staat uw geloofwaardigheid te herstellen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 november 2017 een schending aan van “art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Onrechtstreekse schending van artikel 59 van de Conventie van Istanbul over geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld dat in werking trad op 1.07.2016;

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

Schending van artikel 3 en 8 van het EVRM, Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 3 van de Conventie van de rechten van het Kind;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster stelt vast dat de bestreden beslissing *“enkel gebaseerd [is] op de conclusie van het CGVS dat het profiel van de verzoekende partij haar familie en ook haar eigen profiel het asielrelaas niet geloofwaardig maken. Dit betreft zowel haar eerste, gedwongen huwelijk, als de bedreigingen van haar vader en familie naar aanleiding van haar tweede huwelijk gesloten zonder de toestemming van haar familie, waaruit eveneens de vrees voor haar kinderen vloeit.”*

Verzoekster haalt artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan, dat als volgt luidt: Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.

Verzoekster stelt dat de dossierbehandelaar geen moeite deed om verzoekster te confronteren met de kritiek, die te lezen staat in de bestreden beslissing. Evenmin werd aandacht besteed aan haar klachten omwille van de sociale discriminatie van buitenechtelijke kinderen in Sierra Leone.

Verzoekster betoogt dat verweerder de uiteindelijke problematiek verwaarloost, nu haar huwelijk met de vader van haar beide kinderen nooit aanvaard zal worden door haar eigen familie. Verzoekster stelt dat haar kinderen onzuiver zijn ten aanzien van de familie, traditie en Islam en dat dit onherroepelijk is vermits de oneer niet kan worden hersteld, noch binnen het gezin, noch ten aanzien van derden. Het CGVS verwaarloost volgens verzoekster de algemene toestand in Sierra Leone en de blijvende druk van het gezinshoofd, *“zelfs is dat gezin “opgevoed”.”*

Verzoekster stelt dat ze zich niet kan verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Zij haalt aan dat zij maar eenmaal gehoord werd.

Verzoekster voert aan dat in de sociaal-culturele context zowel van Sierra-Leone als Guinee dient te worden vastgesteld dat het sociaal niet aangenomen wordt dat een vrouw ongehuwd blijft en alleen een kind opvoedt.

Zij verwijst naar <https://www.wcl.american.edu/hrbrief/12/3davies.pdf>.

Verzoekster stelt vast dat verweerder voor wat betreft haar zoon helemaal geen aandacht besteed aan zijn statuut van kind geboren in een niet-goedgekeurd huwelijk, evenmin wordt er aandacht besteed aan de effectieve beschermingsmogelijkheden die zijn autoriteiten hem zouden bieden ingeval van kwaadwilligheid vanwege de familie van zijn moeder.

Verzoekster voert aan dat een kind dat “zonder vader” opgevoed wordt sociaal gediscrimineerd zal worden in Sierra Leone. Verzoekster verwijst naar *“The Status of an Illegitimate Child under the Laws of Sierra Leone”* (<http://news.sl/drwebsite/exec/view.cgi?archive=5&num=89594>).

Verzoekster vraagt *“huidig verzoekschrift te willen ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing(en) te willen HERVORMEN en hun in hoofdde als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen; In ondergeschikte orde de beslissingen nietig te verklaren en de dossiers naar het CGVS te verwijzen”*.

2.2. Stukken

Ter zitting legt verzoekster twee paspoorten neer (*“eerste paspoort 0177507 geldig van 2007 tot 2012”* en *“tweede paspoort E 0198136 geldig van 2015 tot 2020”*) en een boardingpass van 7 november 2016 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Sierra Leone uit vrees voor haar vader. Zij beweert dat haar vader haar wil doden omdat zij een gedwongen huwelijk ontlopen heeft en vervolgens zonder zijn toestemming een nieuw huwelijk aanging en kinderen kreeg (gehoorverslag van het CGVS van 4 oktober 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 16). De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

2.4.2. Verzoeksters asielrelaas is niet aannemelijk, nu (i) geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster geschetste beeld van haar familie. Immers kan niet worden ingezien dat verzoeksters vader verzoekster de toestemming zou geven om in Engeland - een niet-Islamitisch land zonder familiale controle - te gaan studeren, noch dat zij de kans kreeg en niet gehinderd werd in Europa te reizen (CGVS-verslag, p. 18; zie paspoort neergelegd ter zitting), indien hij uiterst strikt, religieus en traditioneel is en wil dat verzoekster terugkeert naar haar echtgenoot waaraan zij beweerdelijk gedwongen uitgehuwelijkt werd (CGVS-verslag, p. 4, p. 6). Dit klemt des te meer nu ook haar toenmalige echtgenoot niet akkoord zou geweest zijn met verzoeksters studies (CGVS-verslag, p. 18); (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoeksters vader daadwerkelijk op zoek was naar verzoekster met het doel haar om het leven te brengen, gezien verzoeksters tante steeds op de hoogte was van verzoeksters verblijfplaats en haar vader slechts één actie - hij stuurde enkele onbekende mannen naar verzoekster - heeft ondernomen om verzoekster te zoeken (CGVS-verslag, p. 25, p. 27); (iii) het hoe dan ook niet geloofwaardig is dat verzoeksters vader onbekende mannen - die niet wisten hoe verzoekster eruitzag - naar verzoekster stuurde, gezien hij in Guinee veel broers en neven heeft wonen en hij aan het hoofd van de familie staat zodat alle familieleden dienen uit te voeren wat hij beveelt (CGVS-verslag, p. 27, p. 28, p. 29); (vi) verzoeksters verklaringen bij het CGVS over de enige actie die haar vader zou hebben ondernomen om haar op te sporen, verschillen van haar verklaringen bij de DVZ hieromtrent, zowel qua verloop als frequentie van de bezoeken van de onbekende mannen (vragenlijst CGVS, punt 3.5; CGVS-verslag, p. 25-28, p. 31).

2.4.3. Aldus hecht de Raad geen enkel geloof aan de door verzoekster voorgehouden bedreigingen door haar vader. Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij haar land van herkomst zou hebben verlaten omwille van deze bedreigingen.

2.4.4. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeksters gedwongen huwelijk, aangegaan in 2004, evenmin geloofwaardig is. Hierboven werd reeds vastgesteld dat het beeld dat verzoekster van haar familie trachtte op te hangen - een strikte, traditionele en religieuze familie - niet kan worden aangenomen, wat haar bewering gedwongen uitgehuwelijkt te zijn reeds ondermijnt. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster, na de voltrekking van dit gedwongen huwelijk, de kans kreeg om drie jaar in het buitenland te studeren, temeer nu verzoekster beweerde haar middelbare studies te moeten stopzetten omwille van dit gedwongen huwelijk. Bovendien weet verzoekster niets over de activiteiten van haar beweerde echtgenoot; zij stelt slechts dat hij meestal in Amerika verbleef en zeer rijk was (CGVS-verslag, p. 17-18). Daarenboven verklaarde verzoekster ter zitting dat haar eerste huwelijk niet officieel was, dat zij is weggelopen en pas voor het eerst gehuwd is in 2015. Verzoekster maakt het dan ook niet aannemelijk daadwerkelijk gedwongen uitgehuwelijkt te zijn geweest in 2004.

Evenmin kan worden ingezien hoe verzoekster met haar tweede man zou kunnen huwen aangezien ze nooit een scheidingsprocedure doorliep. Ook ter zitting heeft verzoekster hiervoor geen verklaringen en blijft bij vage verklaringen dat ze wel gehuwd, maar toch niet gehuwd was. Verzoeksters verklaringen komen verzonnen voor.

2.4.5. In zoverre enig geloof kan gehecht worden aan verzoeksters gedwongen huwelijk - *quod non* - geeft dit hoe dan ook geen aanleiding tot internationale bescherming. Immers, verzoekster verklaarde dat zij dit huwelijk definitief verlaten heeft in 2011 en dat zij met haar eerste man geen enkel probleem meer heeft gehad, maar dat het enkel haar vader was die druk op haar uitoefende (CGVS-verslag, p. 18, p. 31). Verzoekster stelt voorts niet te weten of er vanuit haar schoonfamilie nog wordt op aangedrongen dat zij terugkeert naar haar eerste man (CGVS-verslag, p. 31).

2.4.6. Verzoekster voert tevens aan dat zij vreest dat haar dochter zal besneden worden in Guinee (CGVS-verslag, p. 14-15). De Raad merkt samen met het Commissariaat-generaal op dat verzoeksters dochter zich nog in haar land van herkomst, Guinee, bevindt. Nochtans vormt het zich buiten het land van herkomst bevinden één van de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoekster kan dan ook geen bescherming worden geboden op basis van een vrees geuit in hoofde van haar dochter, die in Guinee verblijft. Daarenboven ondergraaft de vaststelling dat verzoekster haar dochter niet meenam naar België, doch onderbracht bij een vriendin in Mamou, haar vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter in Guinee.

2.4.7. De Raad merkt daarenboven op dat indien verzoekster inderdaad vreest voor de besnijdenis van haar dochter, zij zeer zwaar nalatig is geweest door haar dochter bloot te stellen aan en niet te bescherming tegen deze praktijk waar de moeders een essentiële rol vervullen. Immers verzoekster is niet vertrokken omwille van een vrees voor vervolging maar heeft vrijwillig haar dochter in haar land achtergelaten. Bovendien liet verzoekster na deze vrees aan te brengen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl verwacht wordt van een asielpoortwachter dat zij zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven vermeldt bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeksters medisch attest omtrent haar besnijdenis, het attest dat haar dochter niet besneden is en verzoeksters lidkaart van Gams kunnen bovenstaande appreciatie niet doen wijzigen.

2.4.8. Verzoekster verzoekt eveneens om internationale bescherming in hoofde van haar zoon. Deze beschikt over de Guineese nationaliteit, zodat zijn vrees ten opzichte van dit land dient beoordeeld te worden. Gezien verzoekster de vrees in hoofde van haar zoon volledig kadert binnen haar eigen asielpoort, hetgeen zich in Sierra Leone afspeelt (zij vreest haar vader die in Sierra Leone verblijft), haalt verzoekster geen enkele vrees aan in hoofde van haar zoon ten opzichte van zijn land van nationaliteit, Guinee. Hoe dan ook werd hierboven reeds beoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielmotieven.

2.4.9. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat in de sociaal-culturele context van zowel Sierra Leone als Guinee dient te worden vastgesteld dat het sociaal niet aangenomen wordt dat een vrouw ongehuwd blijft en alleen een kind opvoedt, merkt de Raad op dat verzoekster op heden (sinds 29 november 2015, zie verklaring DVZ, punt 14) wel degelijk gehuwd is met de vader van haar kinderen. Bovendien blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie dat het in Sierra Leone mogelijk is om de status van een illegitiem kind te regulariseren; een kind dat buiten het huwelijk werd geboren kan retroactief legitimiteit verkrijgen, indien de ouders achteraf trouwen (*"Legitimacy Act No. 7 of 1989"*).

2.4.10. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen voormelde appreciatie niet doen wijzigen. De geboorteaktes van verzoekster en haar zoon kunnen hoogstens hun identiteit aantonen, wat niet wordt betwist.

Wat betreft de kopie van verzoeksters huwelijksakte met M.L.D. merkt de Raad op dat haar huwelijk met M.L.D. op zich niet wordt betwist. Het zijn slechts de gevolgen die deze relatie met zich mee zou hebben gebracht, namelijk dat verzoekster zou vervolgd worden door haar vader omdat hij zich verzet tegen deze relatie, die ongeloofwaardig werden bevonden.

Voorts legt verzoekster nog een medisch attest, opgesteld door dr. Jean van Lochem, en een attest van gynaecologisch onderzoek, opgesteld door dr. Patricia Barlow, voor. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar verwondingen opliep.

De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

2.4.11. De door verzoekster ter zitting neergelegde paspoorten en boarding pass tonen slechts aan dat verzoekster op legale wijze, met een Schengenvisa en onder eigen naam naar Europa is gereisd met het vliegtuig. Bovendien blijkt dat verzoekster inderdaad een studentenvisa voor het Verenigd Koninkrijk had, geldig van 9 augustus 2007 tot 31 december 2010. Deze documenten kunnen haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas geenszins aantonen.

2.4.12. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat zij overeenkomstig artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 had moeten worden geconfronteerd met de kritiek, die te lezen staat in de bestreden beslissing. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. Waar dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wordt in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en verzoekster niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van die bepaling.

2.4.13. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 stelt de Raad vast dat verzoekster in haar middel de oude richtlijn aanvoert, met name de *“Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”*, terwijl deze werd vervangen door de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hoe dan ook wat betreft de aangevoerde schending van *“artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004”* dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Hoe dan ook uit het administratief dossier en uit het verzoekschrift kan blijken dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming op individuele basis heeft plaatsgevonden. Daarbij werd rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden die verzoekster wenst mee te delen *“teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”*.

Hieruit blijkt duidelijk dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Verzoekster gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekster om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het opvragen van documenten.

2.4.14. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

2.4.15. Bovendien voert verzoekster een schending aan van artikel 59 van het Verdrag van de Raad van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna Verdrag van Istanbul), gesloten op 11 mei 2011 in Istanbul door alle 47 lidstaten van de Raad van Europa en op 1 augustus 2014 in werking getreden, aan. Op 1 maart 2016 is de Wet houdende instemming met het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, gedaan te Istanbul op 11 mei 2011 verschenen in het Belgisch Staatsblad. Overweging 31 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en De Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) verwijst naar dit verdrag “*Nationale maatregelen betreffende de herkenning en documentatie van symptomen en tekenen van foltering of andere ernstige vormen van fysiek of psychisch geweld, inclusief seksueel geweld, in onder deze richtlijn vallende procedures kunnen onder meer gebaseerd zijn op het Handboek betreffende het effectief onderzoeken en documenteren van foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing (Protocol van Istanboel) (Manual on Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment)*”. Gendergerelateerd geweld tegen vrouwen werd opgenomen in het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Artikel 48/3, § 2, tweede lid a) en f) van de Vreemdelingenwet heeft deze bepalingen geïmplementeerd. De Raad ziet niet in, noch wordt dit toegelicht, wat artikel 59 van bovenstaand Verdrag van Istanbul toevoegt.

2.4.16. Voorts wijst de Raad erop dat het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK) luidt als volgt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Waar verzoekster voorts verwijst naar de bepalingen vervat in artikel 3.1 van het IVRK, dient te worden opgemerkt dat de in deze artikelen vervatte algemene bepalingen, waaronder de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoe dan ook licht het verzoekschrift niet toe waarom verzoeksters zoon, een baby van 15 maanden, vervolgd zou worden in Guinee of daden van kindspecifieke aard moet vrezen zoals voorzien bij artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt toegelicht waarom het in het belang van een kind kan zijn een internationale bescherming te worden toegekend indien hij niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186,00 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186,00 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK